

og befordres hos Borgerne, og navnlig Interessen for de kommunale Valg, som staae i saa nær Forbindelse dermed, er Noget, som Enhver maa finde rigtigt; der bør derfor tages de Forholdsregler, som ere nødvendige, for at denne Interesse kan vækkes og styrkes, og hvor der skulde være Bestemmelser i en Lov, som havde til Følge, at denne Interesse maatte svækkes, er det klart, at saadanne bør tages bort. Som Følge heraf maae for det Første de Mangler, der findes ved Valgmaaden affattes, for det Andet maa den store Usikkerhed, den Bølgegang, den Fluktuation i Vælgernes Antal og den enkelte Mand's Valgret, som fremkommer ved Bestemmelsen i Loven af 1861, ogsaa affattes, og endelig maa efter min Mening Valgretten udvides endnu mere, saaledes at man tilsidst kommer til det, som man paa Landet er kommen til, nemlig at Valgretten tildeles Enhver, som betaler direkte Skat til Kommunen. Hvad nu det første Punkt, nemlig Valgmaaden, angaaer, da kan det for en Deel rettes ad administrativt Veie, og, efter hvad der er bekjendt, hade Magistraten og Kommunalbestyrelsen taget hele Loven af 1840 under Overveielse og hade bestemt sig til at fremkomme med Forslag i den Retning, men naar disse vilde komme, vides ikke; disse Forslag ramme ligeledes Udvidelsen af Valgretten. Hvor meget man ogsaa kunde ønske strax at fremme et Lovforslag, som sigtede til at rette, hvad der i de nuværende Bestemmelser er urigtigt i disse to Henseender, saa har dog i det Mindste jeg meent, at det var rigtigere at vente endnu et Aar, da man saa forhaabentlig vilde have for sig gennem Magistratens og Indenrigsministeriets Arbejder et omfattende Lovforslag i den Retning. Der bliver imidlertid tilbage den saakaldte Fluktuation i Vælgermassen, og hermed forholder det sig saaledes. I 1862 havde Kommunalbestyrelsen fastsat Indkomstskatten til 2 pCt., og som Følge deraf havde Enhver, der var ansat til 500 Rbd.s Indtægt, Valgret, da man af 500 Rbd.s Indtægt betaler Skat af 200 Rbd., men i 1863

har den derimod sat Indkomstskatten til 1½ pCt., og derved have alle de, hvis Indtægt er ansat til 500 Rbd., og som havde Valgret ifjor, mistet den iaar, medmindre det høitæredede Thing og Regjeringen ville vedtage det foreliggende Lovforslag. Det er ikke noget ubetydeligt Antal af Vælgere, der her er Tale om, thi efter hvad jeg har optalt i den Fortegnelse, som er udkommen over de Indkomstskatteyndende, udgjør det 2,109 Borgere, og dersom Kommunalbestyrelsen kom til det Resultat f. Ex. at sætte Indkomstskatten til 1¼ pCt., saa mistede ogsaa alle de, hvis Indtægt er sat til 600 Rbd., og som iaar udgjøre et Antal af 2,095, deres Valgret. Nu er det ganske aabenbart, at der Intet kan være mere skadeligt for den Interesse, som Borgerne maae have for Valgene, end den Usikkerhed, her er tilstede. Den menige Mand kan ikke forstaae, hvorfor han uden nogen Forsømmelse fra sin Side, og uden at hans pekuniære Forhold ere blevne forværrede, skal miste en Valgret det ene Aar, som han havde det foregaaende, som han maalkke har Udfigt til at faae det næste Aar og saa atter miste det paafølgende. Sligt bør vist ikke finde Sted, thi det virker, som sagt, i høi Grad skadelig paa Borgerens Interesse for Valgene og derigennem paa Kommunen. Det træffer sig nu saaledes, at man meget let vil kunne give Bestemmelser, der forhindre, at Noget mister sin Valgret iaar, thi det kan skee derved, at man blot sætter som Betingelse for Valgretten f. Ex. en Indkomst af 500 Rbd. Gjør man det, er der Ingen af dem, der ifjor havde Valgret, der vil miste den iaar, og da vil der kunne arbeides videre, hvis Thinget og Regjeringen saa synes, og ifald de ere enige med mig, saa kan man, naar Revisionen af Anordningen af 1840 i Forbindelse med Loven af 1861 foregaaer, udvide Valgretten til Enhver, der betaler direkte Skat til Kommunen.

L. C. Larsen: Til de Oplysninger, som den ærede Forslagsstiller har meddeelt,